

STRIPPAR MARCO: minu suurim rivaal on Üllar Jörberg

● SILJA RATT
silja.ratt@ohtuleht.ee

«Ega siin Tartus ju neid värvikaid isiksusi-ullikesi eriti polegi. Ma pole ennast kunagi muusikuks pidanud, aga siiski on mul õnnestunud olla parem kui nii mõnigi end suureks muusikuks pidav isik,» räägib strippar Marco Tasane, kel eile täitus 41. eluaasta.

Marco räägib, et pidi eelmisel sügisel ühel esinemisel Üllar Jörbergi asendama. «Mulle tuli mitu kõnet, et kas ma saan asendada ühte värvikat isikut, kes haigestus. Hiljem pika pinnimise peale sain teada, et härra Jörberg oli olnud haiglas ja mul tuli teda oma lugudega asendada.»

Kui vanameister Jörbergi peab Marco enda konkurendiks, siis noorte superstaaride kohta on tal oma arvamus. «Nad on väga noored ja neile tuleb kuulsus kiiresti kätte – ainult vähesed tulevad sellega toime. Kui sa pole huvitav ja piisavalt hea, siis aasta pärast oled sa unustatud. Käiku lähevad alkohol ja narkootikumid,» selektab Marco. «Ainult tugevamad otsivad midagi uut, et end taas jalule viia.»

Ise omanäolisi muusikapalu üllitav Marco mõtiskleb, kuidas inimestest Eestis üldse staarid saavad. «Mikk Mäel on olnud eelseks see, et tema isa on Estonia teatriga seotud ja kunagi ka laulnud. Mis on näiteks Liis Lemsalu fenomen peale pikkade jalgade ja kena näolapi? Ta oli õigel ajal õi-

ges kohas ja temast toodeti staar. Ta on ju üsna tavaline, nagu Maarja-Liis Ilus, samas tavalisi armastatakse Eestis üsna palju. Maarja-Liis võlgneb tänu Eve Viilupile.»

Marco mainib ka laulja Vaido Neigausi, kes hakkas tema sõnul kaks aastat tagasi kustuvaks täheks muutuma. «Talle hakati juba kirstukaant peale panema, aga siis avastas Vaido tema nüüdne mänedžer ja hakkas teda igale poole suruma. Vaidol on hetkel tööd tänu mänedžerile,» arvab Marco.

Samas usub strippar, et mänedžeri omamine pole alati hea. «Neli aastat tagasi oli Vaido veel väga värvikas, ilmselt praegu on mänedžeri poolt piirangud peal,» räägib Marco. «Aga jah, selliseid värvikaid artiste, kes mulle peale läheks, on vähe.»

Musikaalsel stripparil endal on elu jooksul olnud kolm mänedžeri. «Üks oli Soomes ja siis Eestis aastatel 2001–2003. Kogu aeg olen üksi oma asju teinud. Ainult eelmisel aastal tuli keegi mänedžer, kes oskas ainult raha võtta. Tegi mingi veebilehe, aga ei viitsinud seal istuda ja kätte saada mind ikka Facebookist. Isegi autot ei suutnud ta mulle esinemiseks muretseda, ikka pidin sellega ise tegelema,» kurdab Marco.

Ta ei eita, et olemas on ka häid mänedžere, ent Eestis on tema meelest lihtsam üksi hakkama saada. «Kui tahetakse välismaale jõuda, siis läheb juba mänedžeri abi vaja.»

VÄRVIKAIK ON VÄHE: Marco Tasane sõnul armastatakse Eestis pigem tavalisi artiste.

KAIRI RAUD

KAADER SAATEST «LÕPETAMATA SAADE. KARL KALKUN»

VIIMASED MINUTID: Ei saate külalise Karl Kalkuni ega saatejuhi Anne Tuulingu ilme anna märku, et saade lõpeb varem, kui plaanitud.

«MUL HAKKAS HALB,»

lausus näitleja Karl Kalkun ja suri telekaamera ees

Saatejuht ja abikaasa meenutavad lavatähe 26 aasta tagust surm

26. veebruari õhtu 1990. Eesti Televisiooni eetris on saade armastatud näitlejast. Natuke küll kummalise pealkirjaga – «Lõpetamata saade. Karl Kalkun». Pool minutit enne saate lõppu hakkab tiksuma metronoom. Siis kõlavad portreeritava vaevukuuldavad viimased sõnad. «Mul hakkas halb.» Lõpp. Saate lõpp ja ühe elu lõpp. Näitleja vajub studios laua kohale kokku, kuid seda telekraanil enam ei näidata. Kaamera käib edasi ja prožektorid lahkunu pea kohal huugavad endiselt.

● JAANUS KULLI
jaanus.kulli@ohtuleht.ee

«Me ei saanud üldse aru, mis juhtus,» meenutab saate autor ja toimetaja Anne Tuuling. «Haarasin tast kinni ja ütlesin: «Karl, mida sa teed, on sul halb?» Siis oli juba näha, kuidas ta näost ära vajus. Võis aru saada, et nüüd on juhtunud midagi väga hullu. Mul lõi selles mõttes pildi täiesti eest, et ma ei saanud midagi aru. Sest mitte miski ei viidanud sellele, et tal on halb,» mäletab Anne. Siiski, korra keset saadet läks näitleja käsi rinnale ja ta kohendas justkui särginööpi. Kas ta võis midagi tunda? Saatekülalise ilme ei reetnud seda kuidagi. Vastupidi, ta jutustas lõbusaid lugusid ja viskas nalja. Ning

loomulikult ei osanud ükski hingeline studios selles käelülituses näha saatuse sõrme. Külal saatekülalinegi.

«Ega operaatorgi saanud kohe aru, mis toimub. Nii et see hetk, kui ta kokku vajus, jäi lindile. Selles mõttes oli see isemoodi asi, et inimese surmahetk jäi lindile. See oli selline kogemus, mida ei soovita mitte kellelegi. Arutasime hulk aega, mida teha. Pidanud perega nõu, oli nädal hiljem, 26. veebruaril saade eetris pealkirjaga «Lõpetamata saade. Karl Kalkun». Loomulikult seda hetke, kui ta kokku vajus, me saatesse ei pannud. Otsustasime, et kuskil pool minutit enne saate lõppu hakkab tiksuma metronoom.» Kas must materjal, kus näha, kuidas Kal-

kun kokku kukub, on arhiivis alles, Anne ei tea.

«Nii uskumatu, kui see ka pole, saab homme 26 aastat, kui Karl meie juurest ära läks,» tõdeb Anne. «See oli nii kohutav ehmatus, nii jube üleelamine, et on siamaani meeles. Seda enam, et Karl ehk Kaalu, nagu teda sõpraderingis hüüti, polnud mitte ainult minu kolleeg tolleagues Noorsooteatris, vaid me olime ka väga head peretuttavad. Elasime tollal Mustamäel ühes majas, lapsed olid meil väikesed ja me suhtlesime perekonniti väga aktiivselt.»

Saate salvestus oli 21. veebruaril ning Anne mäletamist mööda oli selle esialgne pealkiri «1940. ja 50. aastad Eesti teatris». «Kaalul oli pikki aastaid Vanemuise teatris, ta oli väga hea jutumees ning mingitel koosistumistel tulid teatri naljakad ja natuke tobedad lood ikka jutuks. Mul kui teatrisaadete toimetajal tekkiski idee, et ta tuleks studiosse ja räägiks need lood meile linti. Millega ta oli lahkesti nõus. Mõeldes tagasi sellele päevale, on mul väga selgelt meeles, et Kaalu tuli majja väga heas tujus. Mitte

miski ei viidanud sellele, et tal oleks halb, et paari tunni pärast juhtub midagi nii hirmsat.

Oli õhtune aeg, maja oli suhteliselt vaikne ja rahulik. Enne studiosse minekut läksime veel koos saate režissööri Norma Jõekaldaga alla kohvikusse, et täpsustada salvestuse mõningaid nüansse. Nii me seal studios olime ja rääkisime. Kui mälu ei peta, oli saate pikkuseks plaanitud 30 minutit. Olime jõudnud juba hulk jutte ära rääkida, kui see juhtus. Mille kohta öeldakse, et inimene läheb jalapealt. Poole lause pealt. Meil oli studios laud, millel olid fotod, mida vaadates Kaalu oma lugusid meenutas ja jutustas. Kui ta korraga lauale vajus.»

Anne ütleb, et ei tea tänase päevani, kes kiirabi kutsus. «Igatähes tuli see väga kiiresti. Sel õhtul oli kiirabis valves Kaalu poeg Andres tema esimesest abielust, ja kes oligi südamearst. Igatahes Andres oli öelnud brigadile, et see on mu isa ning nad kihutasid viimase võimaluse piiril. Muidugi püüdsid nad studios teha, mis vähegi võimalik, ent see ei toimunud. Andres tuli minu juurde ja ütles, et see

NALJA- JA SPORDIMEES:

Kuigi Karl Kalkun tegi nooruses kõvasti sporti, hakkas ta süda mingil ajal tunda andma. Arsti juurde keeldus ta minemast.